

TIFANI RAJS

Grešnici

Prevela Branislava Maoduš

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2019.

Naziv originala:
Tiffany Reisz
THE CHATEAU

Copyright @ 2018 by Tiffany Reisz

All rights reserved.

Translation Copyright © 2019 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02854-6

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

POSVETA

Onima koji još čekaju i onima koje mi čekamo...

*Nisam bila mlada, nisam bila lepa. Bilo
je nužno pronaći drugo oružje.*

Polin Reaž

PROLOG

„R eci mi tajnu koju nikome nikada nisi rekao.“
„Da li je to naređenje?“, pitao je Kingsli.
Ruka na vratu, palac na grlu, pritisak do tačke bola.
Bilo je to naređenje.
Kingsli mu je rekao tajnu.

I

ZIMA

San uvek počinje na isti način. U zimu. U šumi. Stoji u snegu okružen senkama. Nijedna nije njegova jer on nije zapravo tu. Ne ostavlja otiske stopa dok hoda. Ne vidi izmaglicu daha dok diše. On je duh u beloј šumi, ali nije i jedini duh u njoj.

Pred njim su vrata.

Lučna drvena vrata, sama u šumi. To su vrata stare kapele, ali nema ovde ni crkve, ni kapele, ni kuće. Stoje samo vrata. Kingsli može da obiđe vrata, ali ništa se ne dešava. Ništa se neće desiti dok ne prođe kroz njih. Gvozdена reza je dovoljno ledena da grize za gole prste, ali on ni to ne oseća. Podiže je i prolazi kroz vrata, jer ga iza njih čeka mladić u belom.

Mesec je pun i visoko na nebu, sneg blistav, i on vidi mladića jasno kao da je dan, kao da ovo uopšte nije san.

Mladić na čistini je prelep, kosa mu je toliko plava da izgleda bela. Kosa mu je bela, i odeća mu je bela, ali ne snežnobela, već čednobela.

Kingsli izgovara reč – mladićevo ime, ili *gospodine*. Kada se probudi, ne može da se seti šta je rekao.

Mladić, koji u čistoj beloј odeći isijava svetlost, stoji pored grubog kamenog stola, na kom je šahovska tabla od leda.

Tifani Rajs

I premda je ovo san i premda mu se niko ne obraća, Kingsli zna da bi trebalo da sedne, ostane i odigra partiju. Takva su pravila. Ako ne bude igrao, probudiće se, a on nikako ne želi sad da se probudi, ne želi nikada da se probudi.

Seda naspram mladića beloplave kose. Šahovska tabla je između njih. Sve je između njih.

Kingsli pomera pešaka.

„Nisi zapravo ovde“, kaže Kingsli mladiću snežne kose i srebrnih očiju. Mladićeva lepota san pretvara u košmar, jer Kingsli zna da će, kada jutro svane, mladić nestati, a takva lepota nigde ne postoji u njegovoj javi. Više ne.

„Kako znaš?“, pita mladić i pomera kralja.

„Izgledaš kao da ti je osamnaest godina“, kaže Kingsli i pomera drugog pešaka. „Sada ti je dvadeset pet. Meni je dvadeset četiri.“

Mladić ponovo pomera kralja. „U tvom sećanju mi je osamnaest.“

„Ne igra se šah tako“, kaže Kingsli, „ne možeš tako pomerati kralja.“

„Ovo je moja igra“, kaže mladić u belom. „Svog kralja pomeram kako želim. Zar se ne sećaš? Zar se ne sećaš kako sam pomerao kralja gde god sam želeo?“

Čak i na snegu i hladnoći, Kingsliju postaje toplo.

„Sećam se.“

Kingsli pomera lovca.

Mladić u belom ponovo pomera kralja.

„Ne znam kako da pobedim u ovoj igri“, kaže Kingsli. „Kako da pobedim ako ne znam pravila?“

Mladić u belom ga gleda skupljenih srebrnih očiju. „Već si pobedio.“

„Zar jesam?“

„Igrati znači pobediti ako igraš sa mnom. Zar to nije istina?“, pita mladić s nadmenim smeškom u očima.

Kingsli zna da je to istina, premda ga ljuti što to mora da prizna. Nije mu važno ko će pobediti, važno je samo da se ova njihova partija otegne u večnost. Pomera još jednom pešaka, a mladić u belom ga uzima.

Biti pešak u ruci tog mladića...

„Kako ti uspeva da me svaki put pronađeš?“, pita Kingsli.

„Ti si došao meni“, kaže mladić. „Ja sam uvek ovde.“

„Izgubio sam te“, kaže Kingsli. „Pre sedam godina. Izgubio sam te.“

„Nisi“, kaže mladić i po prvi put se smeši. Lice mu je kao u Mike-landelovog Davida, pasivno i moćno isklesano u bledom mermeru. Oči su mu granit, i da Kingsli ima dleto, zna da bi njime mogao da odlama komadiće mladićevih grudi, dok ne otkrije srce od gvozdene i bakarne žice u čeličnom grudnom košu.

„Nisam?“

„Izgubio si sebe“, kaže mladić. Osmeha je nestalo, a sneg je ponovo počeo da pada. Kada sneg počne da pada, Kingsli zna da će se san uskoro završiti. On samo želi da spava još malo. On samo želi da spava zauvek.

„Kako ponovo da te pronađem?“, pita Kingsli. „Molim te, reci mi pre nego što se probudim.“

„Ne pronalaziš ti mene“, kaže dečak. „Pronalazim ja tebe.“

„Onda me pronađi.“

„Kada bude vreme za to.“

„A kada će to biti?“

Mladić u belom pomera ruku iznad table, a Kingsli spušta pogled. Kralj od leda leži prepolovljen.

„Kad?“, pita Kingsli. Ponovo je dete, postavlja hiljadu pitanja u potrazi za jednim jedinim odgovorom. Sneg pada snažnije, šiba kao kiša, vreo je kao suze. „Reci mi kad, molim te...“

Dečak se naginje preko table, kao da želi da ga poljubi, ali umesto poljupca, Kingsliju daje odgovor.

„Kad pronađeš sebe.“

Da je mogao da bira, Kingsli bi odabrao poljubac.

2

Pariz, Francuska, 1989.

Kingsli se probudio prekriven hladnim znojem. Telo ga je bolelo kao da ga trese groznica, ali nije ga tresla – barem ne ona koju lako može ublažiti tabletom. Dugo je ostao u svom samotnom krevetu, sklopljenih očiju, pokušavajući da se seti što je moguće više detalja sna koji mu se stalno vraćao. Snovi su počeli pre mesec dana, nakon što se vratio s uspešnog zadatka u Švajcarskim Alpima. Nešto u snegu na Alpima, i u krvi na snegu, kada je obavio svoj mračni zadatak, otvorilo je vrata u njegovom umu, koja je on uglavnom držao čvrsto zaključana i pod stražom. Mladić u snu pobjegao je iz te skrivene odaje. Pošto je izašao, neće moći ponovo da ga zaključa.

O, dobro, verovatno je i Kingslija trebalo zaključati. Sedam godina otkako je poslednji put video mladića u belom, a evo ga kako sanja čudne grozničave snove o ljubavniku koga je davno ostavio i budi se okupan znojem i nabrekao. Trebalo bi da se stidi, ali to bi značilo da u njemu ima stida. Ako je Kingsli ikada imao i zrno stida, izgubio ga je kada je

Tifani Rajs

srce dao tom užasnom plavokosom čudovištu, čije je sveto ime odbijao da prošapće čak i u privatnosti svog uma.

Ispred prozora je čuo odjek koraka na pločniku. Žena je žurno prošla u visokim potpeticama. Dao je sebi dozvolu da oseti čežnju za mladićem u belom, koji mu je okupirao snove, ali samo dok mu se iz sluha nije izgubio oštri udar ženskih potpetica. To je bilo sve. Nije plakao, nije drhtao. Prosto je ležao nag u svojoj postelji, i goreo.

Čaršavi su tinjali, a jastuk ga je grejao iznutra, kao da se u njemu nalazi jezgro vrelog ugljevlja, a ne perje. Vazduh oko njegovog tela pretvarao se u paru. Protegao je ruke iznad glave i provukao zglobove ispod mesingane šipke uzglavlja, pokušavajući da se pretvara da je vezan za nju.

Želim te.

Potreban si mi.

Iskoristi me. Povredi me. Uništi me jer si me ti stvorio. Ubij me jer si mi ti jedini razlog za život.

Pronađi me jer sam izgubljen bez tebe.

Kingsli je ove reči izgovarao u mislima, u mislima, a nikad naglas. Sad je bio muškarac, nije više bio mladić. Nije više preklinjao. Nije se više unižavao zbog ljubavi. I nije to ni želeo.

Lažljivče!

Vreme određeno za sećanje gotovo je isteklo. Zvuk ženskih koraka se pojačavao, pa bledeo, zatim se sasvim izgubio, a za to vreme vatra u njegovom srcu je sagorela, ne ostavljajući mu u postelji ništa osim čađi i pepela sećanja.

Onda me pronađi...

Kada bude vreme za to...

A kada će to biti?

Kad pronađeš sebe...

Šta, jebote, to znači?

Grešnici

„Jebeno čudovište!“, rekao je Kingsli glasno i uzdahnuo. „Čak i u snovima umeš da me razbesniš.“ A zatim je dodao, zato što je mogao: „Seronjo!“

Polako je otvorio oči i bolno zgrčio lice kada mu je optički nerv pogodila jarkobela jutarnja svetlost i naterala stražnji deo njegov mozga da se trgne. Postojala je mala verovatnoća da je sinoć popio previše vina. Sklupčao se u krevetu, kolena privijenih do grudi, i pognute glave i ruku stegnutih oko zglobova istegao leđa. Barem ga rebra više nisu bolela, manje-više. Dobio je đavolske batine na Alpima, i to takve da su mu dali punih šest nedelja za oporavak pre nego što ponovo krene na zadatak. Poželeo je da požure i pronađu mu nešto da radi. Što više slobodnog vremena ima, to ima više vremena za spavanje. Što više spava, to više sanja... a što više sanja mladića sa srcem od leda, u šumi pokri-venoj snegom, to više želi da se nikada više ne probudi.

Dopadalo se to njemu ili ne, sada je bio budan. Ustao je iz kreveta, s belih čaršava vlažnih od znoja. Hladni drveni pod poljubio je tabane njegovih bosih nogu. Dve čaše vina stajale su na podu, u podnožju kreveta. Kingsli je ispio poslednja dva gutljaja iz svake i spustio ih na pod, da se za njih pobrine čistačica, jedna lokalna udovica. Nije bio lenj. Prosto je silno uživao da je sablazni tragovima koliko pije i koliko se često jebe. Međutim, do sada nije bila impresionirana.

„Ja sam jednom lično zahvalila čitavom vodu Patonovih momaka posle oslobođanja '45. Moraćeš da obradiš malo više od pet devojaka nedeljno da bi mene impresionirao, mladiću“, rekla mu je jednom prilikom. Poljubio ju je u obraz i šapnuo joj na uvo da on zna i druge načine da je impresionira, zbog čega je dobio zasluženi udarac kuhinjskom krpom preko stražnjeg dela pantalona.

Možda bi trebalo pored kreveta da stavi i treću čašu. I četvrtu. I na svakoj trag drugačijeg karmina. To bi moglo da upali.

Smešeci se ovoj misli, nag je ušao u malu usku kuhinju u stanu u potkrovlju, na drugom spratu kuće u kojoj je boravio između zadataka. Nikada nije govorio da tu živi, jer to zaista i nije bila svrha tog

Tifani Rajs

stana. Živeo je dok je radio, a kada nije radio, prestajao je da postoji. Bio je duh dok neko ne pokuca na ta vrata s fasciklom, pasošem, novcem i metom.

Tog jutra je bio gladan duh, ali nažalost, frižider je bio prazan. A njegova pratilja od prošle noći – dvadesetogodišnja studentkinja Švajcarkinja Nina (ili možda Zina?) – otišla je oko dva ujutro. Obično bi devojci, kad bi ostala da prenoći, ujutro ponudio: *Nahrani me, a ja ću pojesti tebe*. Ta rečenica još nikada nije omanula. Pošto se ovog puta probudio sam, moraće sam i da se pobrine za doručak. Užas.

Kingsli je odvrnuo hladnu vodu u sudoperi. Gurnuo je glavu pod slavinu i sprao i poslednju paučinu sna s glave žurnim pljuskanjem. Obrišao se kuhinjskom krpom i zakikotao kada je primetio crvene tragove koje mu je na koži Nina ostavila noktima i zubima. Rekla mu je da je ukusan. I ozbiljno je to mislila jer je pokušala da ga proždre grickajući ga, ližući i ljubeći po stomaku, bokovima i kukovima.

Bila je razigrana. Čak ga je nekoliko puta i nasmejala poganim usnama. Mislio je da je zaboravio da se smeje. Ne bi imao ništa protiv da je ponovo vidi, što je gotovo garantovalo da je nikada više neće videti. Ovih dana nije smeo sebi da dozvoli da se upusti u emocionalnu vezu ni sa kim. Suviše je često odsutan. Čak i kada je u stanu boravio malo duže, obično je to bilo zato što mu je potrebno nekoliko nedelja da mu zacele rane i da se naspava. Nina – ne, definitivno Zina, zaključio je – bila je slatka, i kao i sve žene s kojima je spavao, zaslužila je više nego što može da joj dâ. Što mu se neko više dopadao, to ga je on ređe viđao – za njihovo dobro. Ali pokušajte da tu razboritu rečenicu prodate zaljubljenoj studentkinji koja čeka pored telefona. Ne, neće se ponovo videti sa Zinom, premda mu je ostavila broj telefona na pultu i potpisala se tragom usana sa crvenim karminom.

Nakon što se umio, pronašao je najčistiji par farmerki, crni džemper, crni šal i bio je već na pola puta do vrata, kada je zastao čuvši nešto. Zvuk koraka.

U kući, uz stepenice.